

ΑΠΟ Τ' ἈΜΑΡΤΩΛΑ,,

Β'. ΣΕΙΡΑ

ΣΑΝ ΤΟΝ ΚΑΠΝΟ...

Εἴτανε γιὰ μένα ἓνα θλιβερό μεσημέρι. Τὸ πουλί, μιὰ καρδερίνα πού τραγουδοῦσε ἀδιάκοπα, ἄξαφνα πέθανε. Κ' ἔκλαψα. Ποιὸς ξέρε! πόσους πόνους καὶ πόσα μυστικά πῆρε στὸ νεκρικὸ φτερούγισμά της.

Εἴτανε θλιβερό μεσημέρι... Καὶ τότε, σ' αὐτὴ τὴν πονεμένη ὥρα, Ἐσύ, ἐπέρασε; καμαρωτή, λιγερή, σὰν κυπαρίσσι κινούμενο. Καὶ ἡ καμένη ἢ καρδερίνα ξεχάστηκε.

Σὲ ξαναεἶδα στὸ θέατρο, τὴ βραδεῖα μιᾶς πρόβας. Ξαναεἶδα κ' ἐκεῖνο τὸ μάτι σου, τὸ φωτολουσμένο, τὸ ἀνίκητο, πού ἔχει χίλιες τρικυμίες ἐρωτικές, καὶ τὸ ἀγάπησα. Κι ἀπὸ τότε ὁ νοῦς μου, γοργὸ πουλί, ἔρχεται σ' ἐσένα, σὰν ἄλλη καρδερίνα, νὰ χιλιотραγουδήσῃ.

Σ' ἔβλεπα ἀχόρταγα τὴν ὥρα πού ροφούσες τὸν καπνὸ, κ' ἔπειτα σὰν θυμίαμα τὸν ἔστειλες γιὰ νὰ διαλυθῇ στὸ ἀπειρο.

Κ' ἐπόθησα νὰ εἶμαι ἡ ζωὴ κι ὁ θάνατός του.

Λίγες στιγμὲς ἀνάρεσα στὰ δόντια σου, στὰ χεῖλια σου, ἐπάνω ἀπὸ τὰ μάτια σου, κ' ἔπειτα, σὰν τὸ καπνὸ, νὰ οβήσω...

ΔΡΑΜΑ

Πῶς ἔτρεμα ! Πίσω ἀπὸ τὶς κουρτίνες τοῦ θεάτρου παιζότανε ἓνα δράμα μὲ πρωταγωνιστὲς τὴν τρικυμία τῆς ψυχῆς μου.

Ὅ,τι λαχταροῦσα κ' ἐπόθησα εἴτανε κοντὰ μου γελαστὸ καὶ πρόσχαρο. Χεῖλια κόκκινα καὶ μάτια φλογερά, σῶμα λαμπαδερό, καὶ λόγια θερμά. Σὲ λίγες στιγμὲς παίχτηκε τὸ δράμα πίσω ἀπὸ τὶς κουρτίνες τοῦ θεάτρου.

Κ' ἔπειτα ἀρχίνησε ἡ ζωὴ νὰ κυβερνάει τὴ θερμὴ ἀγάπη μας. Ἡ θάλασσα πού ἀνοῖξε τὴν ἀγκαλιά της καὶ μὲ δέχτηκε εἴτανε μιὰ ματιά της. Ἀρχίνησε ἡ ζωὴ νὰ κυβερνάει τὸ πάθος μου. Καὶ τὸ μικρὸ λευκὸ καρδί, ἡ καρδιά μου, ἀνοίχτηκε στὰ πέλαγα πού δὲν ἔχουνε λιμάνια καὶ νησάκια, στερὴ παρηγοριά . τῶν θαλασσοδαρμένων.

Καὶ πλέω στ' ἀνοιχτά, στ' ἄγνωστα, μὲ κυβερνήτη τὸ πάθος μου, πού ἄξαφνα γεννήθηκε καὶ ἀνθίσε φλόγες καὶ καημούς.

Σινιόρα, ἀνοῖξε τὰ πανιά σου ἀφορὰ γιὰτὶ μελλούμενὸ εἴτανε κάτω ἀπὸ τὶς τρικυμίες καὶ τὶς καταιγίδες τῶν ματιῶν σου νὰ καταποντισθῶ. . .

MIX. ΡΟΛΛΣ